

Universitätsbibliothek Wuppertal

Die homerische Textkritik im Alterthum

La Roche, Jacob

Leipzig, 1866

6.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-2176](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-2176)

Z.

118) ζαῆς.

Herodian zu M 157 ζαῆς: ὡς ὑγιής. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. παρατητέον δὲ τοὺς βουλομένους βαρύνειν, ἴσως πλανηθέντας ἐν τῆς αἰτιατικῆς τῆς εἰς ὄν περατωθείσης. ῥηθήσεται δὲ ἐν τῇ μ (313) τῆς Ὀδυσσεύς περὶ τῆς προσφθίας. Eust. p. 897, 12 ὀξύνεται δὲ ὁ ζαῆς. Schol. ε 368 ὀξυτόνως τὸ ζαῆς. μ 313 ζαῆν: ἔστιν οὖν Αἰολικὸν μετὰ τοῦ ὄν καὶ ἔδει αὐτὸ Αἰολικῶς βαρύνεσθαι ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι περισπᾶσθαι, καὶ οὕτως ἔχει ἢ παράδοσις. Herodian περὶ μον. λέξ. 17, 16 schreibt μ 313 ζαῆν', κατ' ἐκθλιψιν τοῦ ἄ.

Stellen: M 157, ε 368, μ 313 (vgl. daselbst Ameis im Anhang).

119) ζαφελῶς.

Herodian zu I 516 ἐπιζαφελῶς: ὡς χαλεπῶς ἐχρῆν δὲ ἐπεὶ παρὰ τὸ ζάφελος γέγονε καὶ ζαφέλως ἡμᾶς ἀνεγνωσκέναι βαρυντόνως, ἢ καὶ ἐκείνο κατ' ὀξύν προφέρεσθαι τόνον τὸ δὲ ζαφελῶς περισπᾶται, ἐπεὶ τὰ διὰ τοῦ ὄν ἐπιρρήματα παραληγόμενα τῷ ἔ ως ἐπὶ τὸ πλείστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, ἐντελῶς, ἐπιμελῶς, οἷς καὶ τὸ ζαφελῶς συνεξέδραμε. πρόσκειται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διὰ τὸ εὐτραπέλως, ἰκέλως. Eustath. p. 769, 21 τὸ δὲ ζαφελῶς κοινότερον περισπᾶται. 769, 26 καὶ φασὶν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος ὅτι τὸ ζάφελος προπαροξύνεται λόγῳ τοιούτῳ, τὰ εἰς ὄν λήγοντα παρὰ τὸ ζα προπαροξύνονται, ζάθεος, ζάκοτος. τὸ δὲ ζαφελῶς περισπᾶται ἐπεὶ τὰ εἰς ὄν ἐπιρρήματα παραληγόμενα τῷ ἔ ως ἐπὶ πλείστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, οἷον ἐντελῶς, ἐπιμελῶς, οἷς καὶ τὸ ζαφελῶς συνεξέδραμε. Eust. p. 1565, 7 ὅτι τὸ „ζαφελῶς μενέαινε“ (ζ 330) ἐχρῆν μὲν βαρύνεσθαι ὡς ἀπὸ βαρυντόνου ὀνόματος τοῦ ζάφελος, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι (I 516) γέγραπται. ἐπεκράτησε δὲ ἢ τοῦ Ἀριστάρχου ἐπὶ τῷ περισπασμῷ ἀρέσκεια. Herodian zu ζ 330 Ἀρίσταρχος περισπᾶ τὸ ζαφελῶς καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν. ἔδει δὲ βαρυντόνως. Joan. Alex. 39, 18 παρὰ τὸ ζάφελος προπαροξυνόμενον ὀφείλει καὶ τὸ ζαφελῶς ἐπιρροηία βαρύνεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ζάθεος ζαθέως· οὐ γάρ ἐστι παρὰ τῷ ποιητῇ ζαφελής. δείκνυσσι δὲ Ἡρωδιανός, ὡς ὅτι κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ ἀμελῶς καὶ ἐντελῶς περισπᾶσθη τὸ ζαφελῶς. Vgl. Et. Mg. 408, 25; Et.

Gud. 228, 52; Zonar. Lex. 952. Das Adverbium kommt im Homer nur an den beiden schon genannten Stellen vor.

120) ζῶς, ζῶς.

Herodian zu E 887 τὸ ζῶς ὁ Ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ περισπᾶν, οὐχ ὑγιῶς· μόνον γὰρ τὸ σῶς ἐστὶ περισπῶμενον μονοσύλλαβον εἰς ῶς λῆγρον ἀρσενικόν, γερονὸς ἢ ἐκ τοῦ σός, ὡς οἶεται Φιλόξενος, ἢ ἐκ τοῦ σάος, ὅπερ κρεῖττον. Nun ist aber ζῶς, woraus ζῶς durch Contraction entstanden ist, nicht Barytonon, sondern Oxytonon und darum muss ζῶς betont werden. Eust. p. 618, 9 τὸ δὲ ζῶς ἐκ τοῦ ζῶος γίνεται κατὰ συναίρεσιν, οἷον „ζῶος ἔην“ (M 10), καὶ „Ἀδρηστον ζῶον ἔλε“ (Z 47), διὸ καὶ ὀξύνεται ὡς ἐκ βαρείας καὶ ὀξείας συναιρηθέν, εἰ καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης αὐτὸ περιέσπα, καθά φησιν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος. καὶ οὐκ ἔστιν ὅμοιον τῷ σῶς ὁ ὑγιής· ἐκεῖνο γὰρ ἐκ τοῦ σάος ἢ σός περισπασταὶ ὡς ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας κραθέν. Et. Mg. 413, 30 ζῶς: ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης περισπᾶσθαι οὐχ ὑγιῶς κτλ. Didymus zu Π 445 ζῶν: οὕτως Ἀρίσταρχος μονοσύλλαβως ζῶν, ἄλλοι δὲ ζῶόν, und οὕτως ζῶν αἱ Ἀριστάρχου ἀπ' εὐθείας τῆς ζῶς, τὸν ζῶν· „ἢ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἔα“ (E 887). Auf die zweimalige Betonung ζῶν in den Scholien des Venetus A dürfte kein zu grosses Gewicht zu legen sein, und wenn es auch dahingestellt bleiben muss, ob Aristarch ζῶν oder ζῶόν geschrieben, soviel ist gewiss, Ptolemaeus schrieb ζῶς, ζῶν, Herodian ζῶς, ζῶν. Die Schreibweise ζῶόν Π 445 ist metrisch unmöglich.

121) ζῳάργια³⁰¹).

Didymus zu Σ 407 μετὰ τοῦ ι τὸ ζῳάργια ὁ Ἀρίσταρχος. Schol. B μετὰ τοῦ ι, ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησὶν „ὁ ζῳίων κάκιστον ἔκτηται βίον.“ Et. Mg. 413, 23 γράφεται δὲ μετὰ τοῦ ἰῶτα, ἐπειδὴ εὔρηται κατὰ διάστασιν καὶ παρὰ Σιμωνίδην „τόδ' ἡμῖν ἔρπετον παρέπτατο ζῳίον κάκιστον.“ Choeroboscus bei Cramer Anecd. Ox. II, 216, 2 ζῳάργια: ἢ παρὰ-δοσις [διὰ τοῦ ι]. Vgl. Zonar. Lex. 967.

Stellen: Σ 407, ϑ 462.

³⁰¹) Ueber das Iota subscriptum, S. 123.